

På gränsen till fasthållande

Pierre Tap

Om du har läst "Berättelsen om åttiotalister: ömsesidig hjälp och ensamhet" vill jag påpeka att de två åttiotalister som nämns ovan har återvänt till sina hem och sitt privatliv. Jag ville visa hur fallolyckorna förlängde det privata livet genom ingripanden av exteme vårdgivare (svar från grannskapet, sjukhusvistelse, kinesterapi, mat på hjul osv). Men berättelsen om två andra åttiotalister kommer att visa hur sjukdomen kan ingripa i det vanliga livet. Jag skulle vilja ta upp berättelsen om telefondialogen mellan två. Detta gäller särskilt när en av dem drabbas av en identization och börjar förlora sina temporala och rumsliga referenser (vilket redan nämndes i "Den paradoxala processen identization" men som tyvärr fick en dramatisk utgång).

Här är den verkliga dialogen som Helene upplevde och som hon troget rapporterade till mig, med stor känsla (september 2021).

Helene: "Telefonen ringer, jag svarar. Jag känner inte igen vem som talar).

- Sylvie? Sylvie vad?
- Jag är Sylvie", upprepar personen (jag känner fortfarande inte igen rösten).
- Sylvie Redon? (Hon svarar inte direkt!)
- Jag ringer för att berätta att vi ska flytta!
- Nåväl! Varför flyttar du?
- Jag vet inte, de har inte berättat det för mig... Men du vet, vi ska till ett hus som är likadant som det här... samma som här! ... Och Alain (deras son) kommer att bo inte långt därifrån, i söder! Jag kan inte prata länge med dig i telefon! Här är Jerome (hennes make), han vill prata med dig.

Jerome tar över kommunikationen

- Sylvie berättar att ni ska flytta?
- Inte alls! Hon pratar nonsens ... det är ingen tvekan om det nuförtiden! (säger han mycket lugnt). Adjö!".

(Namn och efternamn har naturligtvis ändrats!)

Identization som en paradoxal artikulation mellan identitet och projekt, är tydligt i arbete i denna drömsekvivalent! Den personliga identiteten störs (hon svarar inte på frågan om sin identitet), projektet (att flytta till söder) harmoniseras paradoxalt nog av husets identitet (huset i söder är detsamma som huset här!) och av upprätthållandet av den moderliga identiteten (hennes son är här, men han kommer också att vara där).

Självklart kan man inte förstå identization utan de historiska aspekterna, utan att ta hänsyn till personliga och kontextuella förhållanden, utan den känslomässiga dynamik som oundvikligen följer med varje konflikt, varje kris.

P.S. Ett år senare informerade Hélène mig med tårar om att hennes vän Sylvie hade dött och att hon hade placerats i ett Ehpad som var reserverat för Alzheimerpatienter. Det verkliga draget var därför den separation som Jérôme försökte undvika ända till slutet. Deras par var, enligt deras vänner, mycket "fusionella" (med en mycket stark *anknytning*). Jérôme tar hand om allt. Trots sin sjukdom förstod Sylvie förmodligen vad som skulle hända. Hon går ut på natten när Jérôme sover och ber grannarna om hjälp, eftersom **de** vill "sätta henne i fängelse". De följande nätterna, för att hindra henne från att gå ut igen, binder Jérôme henne "från handled till handled". Mitt på dagen rymde hon igen. Hon hittades på vägen som leder till hennes eget familjehem. Parets läkare skällde ut Jerome som desperat men utmattad accepterade placeringen. Den mentala förvirringen tog alltså över den relationella fusionen. Tre månader efter placeringen föll Sylvie dödligt. Många vänner följde henne till hennes sista viloplats.